

Tilburg University

Ik wil mijn geld terug

van Damme, E.E.C.

Published in:
Algemeen Dagblad

Publication date:
2005

Document Version
Publisher's PDF, also known as Version of record

[Link to publication in Tilburg University Research Portal](#)

Citation for published version (APA):
van Damme, E. E. C. (2005). Ik wil mijn geld terug. *Algemeen Dagblad*.

General rights

Copyright and moral rights for the publications made accessible in the public portal are retained by the authors and/or other copyright owners and it is a condition of accessing publications that users recognise and abide by the legal requirements associated with these rights.

- Users may download and print one copy of any publication from the public portal for the purpose of private study or research.
- You may not further distribute the material or use it for any profit-making activity or commercial gain
- You may freely distribute the URL identifying the publication in the public portal

Take down policy

If you believe that this document breaches copyright please contact us providing details, and we will remove access to the work immediately and investigate your claim.

IK WIL MIJN GELD TERUG

De Europese top in Brussel is geflopt. Alleen over het voor zich uit schuiven van de problemen werden de regeringsleiders het eens. Staatslieden kunnen de leiders van nu niet genoemd worden.

Vroeger was dat wel anders. Herinnert u zich de *Iron Lady* nog? Margaret Thatcher begon in 1979 haar campagne om de bijdrage van het Verenigd Koninkrijk aan Europa te verminderen. Britse burgers die Franse boeren ondersteunen is waanzin, stelde ze. Vijf jaar lang bleef ze zeggen “I want my money back”, en toen hadden de anderen er genoeg van. Ze kreeg haar zin. IJzeren Maggie heeft zo voor haar landgenoten ongeveer € 100 miljard binnengehaald. € 1.700 per inwoner, geen slechte prestatie.

Kunt u zich vergelijkbare Nederlandse staatslieden voor de geest halen? Wij moesten het doen met Balkenende, Kok, Lubbers, Van Agt en Den Uyl. Hoeveel hebben zij uit Brussel mee naar huis genomen?

Tot 1992 ging het goed, we verdienden aan Europa. Op de top van Edinburgh ging het mis. Op de agenda stonden voorstellen om de begroting te verhogen en het landbouwgeld anders te verdelen: inkomenssteun gerelateerd aan oppervlakte in plaats van prijssteun gekoppeld aan productie. Beide voorstellen gingen in tegen de Nederlandse belangen. Twee gerespecteerde leden van de Nederlandse delegatie, de huidige minister Bot en directielid Brouwer van DNB (dezelfde die onlangs onthulde dat we de gulden te goedkoop hebben ingeruild) realiseerden zich dat donders goed. Ze wezen de onderhandelaars Lubbers en Kok daarop, en op hun vetorecht, waarmee ze de voorstellen konden blokkeren.

Geblokkeerd werd er echter niet. Lubbers en Kok stemden toe. Sindsdien hebben we netto ongeveer € 32 miljard aan Europa betaald. Waarom? In 1998 zei minister Bot het zo: “we waren bereid iets op te offeren om een andere vis te vangen: een Nederlandse voorzitter van de Europese Commissie.” *Iets?* € 2.000 per Nederlander om Lubbers aan een baantje met status te helpen? En dan nog falen ook.

Wat geweest is, is geweest. De toekomst is belangrijker. Op dit moment betalen we jaarlijks € 5 miljard aan Brussel, we krijgen daar € 2 miljard voor terug. Van die 2 miljard gaat 70% naar

landbouw, een sector waarin 275.000 mensen werken. Elk jaar betaalt elke Nederlander € 312 aan Brussel en krijgt elke boer € 5.000 terug. Dat moet anders.

De totale EU-begroting is op dit moment € 100 miljard en daarvan wordt ongeveer de helft aan landbouw uitgegeven. 4% van de Europese bevolking krijgt 50% van het geld. De Franse boeren krijgen € 25 miljard. Ze zijn rijk zat, ze hebben het geld niet nodig, maar ze zijn nog niet tevreden. Het geld is sowieso verkwist, want het gaat ten koste van boeren in de derde wereld.

Gelukkig werden de regeringsleiders het gisteren niet eens over de meerjarenbegroting 2007-2013. De Europese Commissie had voorgesteld de uitgaven te vergroten. Nog steeds zou 40% naar landbouw gaan en 33% naar steun aan arme regio's. Slechts een kwart van het budget zou min of meer nuttig besteed worden: 13% aan de versterking van de Europese concurrentiekracht, 9% aan buitenlands beleid en 2% aan veiligheid.

Wil het in de toekomst nog wat worden met het oude continent dan moet het geld naar modernisering van de samenleving. Dat is precies wat de Fransen niet willen, zoals hun 'non' bij het referendum laat zien. Pas als Chirac weg is en Sarkozy de Fransen van de noodzaak van verandering overtuigd heeft, kan Europa weer op gang komen. De Chinezen lachen in hun vuistje.

Eric van Damme

(Hoogleraar economie CentER en directeur TILEC, het Tilburg Center for Law and Economics, Universiteit van Tilburg.)